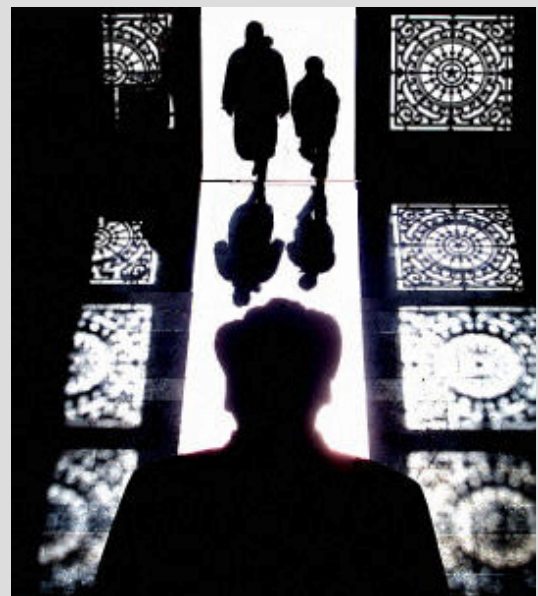

Šta je Komunistička partija?

Predgovor

U više od pet hiljada godina, kineski narod je na zemlji hranjenoj Žutom rekom i rekom Jangce stvorio raskošnu civilizaciju. Tokom tog dugog vremenskog perioda, dinastije su dolazile i odlazile i kineska kultura je jačala i slabila. Velike i dirljive priče su se odigravale na istorijskoj bini Kine.

1840., godina koju istoričari obično smatraju početkom kineske savremene ere, obeležila je početak kineskog putovanja od tradicije do modernizacije. Kineska civilizacija doživela je pet velikih epizoda izazova i reakcija. Prve tri epizode uključuju invaziju udruženih anglo-francuskih trupa na Peking u ranim 1860-tim, kinesko-japanski rat 1894. godine (poznat i kao "Jiawu Rat") i rusko-japanski rat na severoistoku Kine 1906. godine. Na ove tri epizode izazova, Kina je odgovorila pokretom približavanja Zapadu, koji je bio obeležen uvozom moderne robe i oružja, institucionalnim reformama kroz "Reformu Stotinu Dana" 1898.[1] i pokušajem uspostavljanja ustavnog zakona krajem kasne Qing dinastije, a zatim Xinhai (Hsinhai) Revolucijom [2] 1911. godine.

MAOVA SENKA: Majka i kćerka ulaze u Vojni Muzej u Pekingu, pozdravljeni su velikom statuom bivšeg kineskog diktatora Mao Cetunga. (Stephen Shaver/AFP/Getty Images)

Iako je iz Prvog Svetskog Rata izašla kao pobednik, Kina u to vreme nije bila ubrajana među jače sile. Mnogi Kinezi su verovali da su prve tri epizode reakcija bile neuspešne. Pokret "Četvrti Maj" [3] će voditi do četvrtog pokušaja da se odgovori na pređašnje izazove i kulminiraće u potpunoj približavanju kineske kulture Zapadu, kroz komunistički pokret i njegovu ekstremnu revoluciju.

Ovaj napis obrađuje rezultate poslednje epizode, a to su komunistički pokret i Komunistička partija. Pogledajmo izbliza rezultat onoga što je Kina izabrala, ili se možda može reći, onoga što je Kini nametnuto - nakon preko 160 godina, skoro sto miliona ljudi je umrlo neprirodnom smrću i skoro čitava tradicionalna kultura i civilizacija su uništeni.

1. Oslanjanje na nasilje i teror da bi se stekla i sačuvala moć

"Komunisti s prezirom odbijaju da prikrivaju svoje poglede i namere. Oni otvoreno izjavljuju da njihovi ciljevi mogu biti ostvareni samo nasilnim rušenjem svih postojećih socijalnih stanja." [4] Ovaj citat je uzet iz zaključnog pasusa Manifesta komunističke partije, glavnog dokumenta Komunističke partije. Nasilje je glavna i jedina metoda kojom je Komunistička partija stekla moć. Ovu karakternu crtu su nasledile sve kasnije forme Partije, koje su se pojavile od njenog osnivanja.

U stvari, prva Komunistička partija u svetu osnovana je mnogo godina nakon smrti Karla Marksa. Jednu godinu nakon Oktobarske Revolucije 1917. godine, osnovana je "Sve-ruska komunistička partija (Boljševici)" (kasnije poznata kao "Komunistička partija Sovjetskog Saveza"). Ova partija je izrasla kroz upotrebu nasilja protiv "klasnih neprijatelja" i održavala se putem nasilja nad članovima partije i običnim građanima. Za vreme Staljinovih čistki 1930-tih, Sovjetska Komunistička partija usmrtila je preko 20 miliona takozvanih špijuna i izdajnika i onih za koje se mislilo da imaju drugačije mišljenje.

Komunistička partija Kine (KPK) je prvobitno osnovana kao ogranak Sovjetske komunističke partije na Trećoj komunističkoj internacionali. Zbog toga, ona je prirodno nasledila spremnost na ubijanje. Za vreme prvog kineskog građanskog rata između komunista i Kuomintanga, između 1927. i 1936. godine, broj stanovnika u provinciji Jiangxi smanjio se sa 20 miliona na oko 10 miliona. Šteta načinjena od strane KPK upotrebom sile može se već videti iz ovih podataka.

Upotreba sile može biti neizbežna u pokušaju da se stekne politička moć, međutim nikada nije postojao režim tako željan ubijanja kao što je KPK, pogotovo za vreme inače mirnih perioda. Od 1949. godine, broj smrtnih slučajeva uzrokovanih nasiljem KPK prevazišao je ukupan broj poginulih tokom ratova između 1927. i 1949. godine.

Odličan primer korišćenja nasilja Komunističke partije je njena podrška kambodžanskim Crvenim Kmerima. Pod Crvenim Kmerima ubijena je četvrtina stanovnika Kambodže, uključujući i većinu kineskih imigranata i njihovih potomaka. Kina još uvek blokira internacionalnu zajednicu da izvede Crvene Kmere pred sud, kako bi prikrla zloglasnu ulogu KPK u genocidu.

KPK ima bliske veze sa nekim od najbrutalnijih revolucionarnih vojski i tiranskih režima u svetu. Osim Crvenih Kmera, tu se ubrajaju i Komunističke partije u Indoneziji, na Filipinima, u Maleziji, Vijetnamu, Burmi, Laosu i Nepal - koje su sve osnovane uz podršku KPK. Mnogi lideri ovih komunističkih partija su Kinezi; neki od njih se do današnjeg dana još uvek skrivaju u Kini.

Ostale komunističke partije bazirane na maoizmu su i južno-američki "Svetleći Put" i japanska "Crvena Armija", čija su zlodela osuđena od svetske javnosti.

Jedna od teorija koju koriste komunisti je socijalni Darwinizam. Darwinovo suparništvo među vrstama se od strane Komunističke partije primenjuje na ljudske odnose i ljudsku istoriju, smatrajući da je klasna borba jedina pogonska snaga društvenog razvoja. Zbog toga je borba postala osnovno "verovanje" Komunističke partije, sredstvo za sticanje i održavanje političke kontrole.

Maove poznate reči najbolje pokazuju ovu logiku preživljavanja najsposobnijeg: "Sa 800 miliona ljudi, kako to može funkcionisati bez borbe?"

Jedna druga Maova tvrdnja, koja je takođe poznata, kaže da bi se Kulturna revolucija trebala ponavljati "svakih sedam ili osam godina". [5] Ponavljanje upotrebe sile je važno sredstvo KPK, kako bi se održala vlast u Kini. Cilj upotrebe sile je da se napravi teror. Svaka borba i pokret služili su kao uvežbavanje terora, tako da je kineski narod drhtao u srcima, bio podvrgnut teroru i postepeno dospeo u ropstvo pod kontrolom KPK.

U današnje vreme, terorizam je postao glavni neprijatelj civilizovanog i slobodnog sveta. Nasilni teror KPK je, zahvaljujući državnom aparatu, mnogo veći, traje mnogo duže i njegove posledice su još razornije. Danas, u 21. veku, ne treba da zaboravimo ovaj nasleđeni karakter Komunističke partije, jer će on definitivno odigrati presudnu ulogu u tome kakva će biti sudbina KPK u budućnosti.

2. Upotreba laži da bi se opravdalo nasilje

Nivo civilizacije može se meriti stepenom nasilja upotrebljavanog u datom režimu. Pribegavajući upotrebi nasilja, komunistički režim jasno predstavlja ogroman korak unazad u ljudskoj civilizaciji. Nažalost, oni koji veruju da je nasilje neophodno sredstvo za društveni napredak, smatraju Komunističku partiju naprednom.

Ovo prihvatanje nasilja mora se videti kroz drugi nasleđeni karakter Komunističke partije: upotrebu obmana i laži.

"Od detinjstva smo voleli SAD. Verujemo da je to delimično zbog činjenice da SAD nikad nisu okupirale niti su ikada napale Kinu. Ili još dublje, kineski narod ima dobro mišljenje o SAD, a to mišljenje se bazira na demokratskom i otvorenom karakteru njenih ljudi."

Ovo je citat iz redakcijskog članka objavljenog 4. jula 1947. godine u zvaničnim novinama KPK "Ženmin žibao". Samo tri godine kasnije, KPK je poslala vojnike da se bore protiv američkih trupa u Severnoj Koreji, označavajući Amerikance najgorim imperijalistima u svetu. Svaki Kinez iz Kine bio bi iznenađen kad bi pročitao gore navedeni redakcijski članak napisan pre 50 godina. KPK je zabranila sve publikacije u kojima se navode stvari sličnog sadržaja i objavila je prerađene verzije.

Od dolaska na vlast, KPK je koristila slične izmišljotine u svakom pokretu, uključujući eliminisanje kontra-revolucionara (1950-1953), "kooperaciju" javnih i privatnih preduzeća (1954-1957), anti-desničarski pokret (1957), Kulturnu revoluciju (1966-1976), masakr na Trgu Tjenanmen (1989) i u najnovije vreme, progon Falun Gong-a od 1999. godine. Najsramniji primer je bio progon intelektualaca 1957. godine. KPK je pozvala intelektualce da iskažu svoja mišljenja, ali ih je onda počela progoniti kao "desničare", koristeći njihove sopstvene govore kao dokaz njihovih "zločina". Kada je neko kritikovao progon

kao zaveru ili "tajnu zaveru", Mao je otvoreno izjavio: "Ovo nije tajna zavera, već otvorena strategija."

Obmane i laži su igrale veoma važnu ulogu u sticanju i održavanju kontrole KPK. Kina ima najdužu i najpotpuniju istoriju na svetu, a kineski intelektualci su od drevnih vremena uvek imali veru u istoriju. Kinezi su koristili istoriju kako bi shvatili sadašnjicu i čak kako bi postigli lični duhovni napredak. Da bi učinila da istorija služi sadašnjem režimu, KPK je počela menjati i sakrivati istorijske istine. KPK je u svojoj propagandi i publikacijama preradila istoriju čak i za tako daleke periode kao što su Prolećni i Jesenji period (770-476 p.n.e) i period Zaraćenih Država (475-221 p.n.e), pa sve do perioda Kulturne revolucije u novije vreme. Takve promene istorije nastavljene su više od 50 godina posle 1949. godine, i svi pokušaji da se obnove istorijske istine nemilosrdno su blokirani i eliminisani od strane KPK.

Kada nasilje postane preslabo da bi se održala kontrola, KPK pribegava obmanama i lažima, koje služe da se opravda i prikrije vladavina nasiljem.

Moramo priznati da obmane i laži nisu izmišljene od strane Komunističke partije, već se radi o starim podlostima, koje je Komunistička partija besramno primenila. KPK je obećala zemlju seljacima, fabrike radnicima, slobodu i demokratiju intelektualcima i mir svima. Nijedno od ovih obećanja nikad nije ostvareno. Jedna generacija Kineza je umrla obmanuta, a druga generacija nastavlja da bude obmanjivana. Ovo je najveći jad kineskog naroda, najnesrećniji aspekt kineske nacije.

3. Principi koji se stalno menjaju

2004. godine, u predsedničkoj TV debati u SAD, jedan od predsedničkih kandidata je rekao da osoba može promeniti taktiku onda kad zatreba, ali nikad ne treba menjati "veru u nešto" ili "osnovne vrednosti", "jer u protivnom neće biti verodostojna." [6] Ova izjava stvarno objašnjava jedan osnovni princip.

Komunistička partija je tipičan primer. Na primer, od svog osnivanja pre 80 godina, KPK je održala 16 Kongresa partije i 16 puta je promenila partijski Statut. U preko pet decenija od kako je došla na vlast, KPK je napravila pet velikih promena kineskog Ustava.

Ideal Komunističke partije je socijalna jednakost koja vodi komunističkom društvu. Ali današnja Kina, kontrolisana od strane komunista, postala je nacija sa najozbiljnijim ekonomskim nejednakostima u svetu. Mnogi članovi KPK su se jako obogatili, dok zemlja ima 800 miliona stanovnika koji žive u siromaštvu.

Vodeće teorije KPK razvile su se od Marksizma-Lenjinizma, kojima je dodat Maoizam, a zatim Dengove misli i nedavno Điangova "Tri Predstavnik". Marksizam-Lenjinizam i Maoizam uopšte nisu u skladu s Dengovim teorijama i Điangovom ideologijom – oni su u suprotnosti s njima. Ova papazjanija komunističkih teorija primenjenih od strane KPK je stvarno raritet u ljudskoj istoriji.

Promenjivi principi Komunističke partije protivreče međusobno jedni drugima u velikoj meri. Od ideje globalne integracije koja nadilazi nacionalne države, do današnjeg ekstremnog nacionalizma, od eliminisanja sve privatne svojine i svih eksploatatorskih klasa do današnjeg podsticanja kapitalista da pristupe partiji, jučerašnji principi su se obrnuli u današnjoj politici, a sutra se očekuju dalje promene. Bez obzira koliko često KPK menja svoje principe, cilj ostaje jasan: sticanje i održavanje moći i održavanje apsolutne kontrole društva.

U istoriji KPK bilo je više od deset pokreta koji su bili borba na "život i smrt". U stvarnosti, sve ove borbe su se događale istovremeno sa prenosom moći, koji je sledio promene osnovnih principa Partije.

Svaka promena u principima proizašla je iz neizbežne krize s kojom se KPK suočavala, koja je ugrožavala njen legitimitet i opstanak. Bilo da se radi o saradnji sa Kuomintang partijom, inostranoj politici koja je podržavala SAD, ekonomskim reformama i širenju tržišta, ili promovisanju nacionalizma – svaka od ovih odluka dogodila se u trenutku krize i sve su bile u vezi sa dobijanjem i učvršćivanjem moći. Svaki ciklus progona jedne određene grupe i obustavljanje tog progona, koje bi nakon toga usledilo, bilo je povezano sa promenama osnovnih principa KPK.

Jedna poslovice sa Zapada kaže da su istine trajne, a laži promenljive. Ima mudrosti u ovoj poslovice.

4. Kako priroda Partije zamenjuje i eliminiše ljudsku prirodu

KPK je lenjinistički autoritarni režim. Od osnivanja KPK, uspostavljene su tri osnovne linije: intelektualna linija, politička linija i organizaciona linija. Intelektualna linija se odnosi na filozofske temelje Komunističke partije. Politička linija se odnosi na postavljanje ciljeva. Organizaciona linija se odnosi na to kako da se postignu ciljevi unutar forme striktno organizacije.

Prvi i glavni zahtev na sve članove KPK i na one pod vladavinom KPK je da se bezuslovno pokoravaju naredbama. To je sadržaj organizacione linije.

Većina ljudi u Kini poznaje dvoiličnost članova KPK. U privatnim okolnostima, članovi KPK su obična ljudska bića sa osećanjima sreće, ljutnje, tuge i radosti. Oni poseduju vrline i mane običnih ljudskih bića. Oni mogu biti roditelji, supruzi, supruge, ili prijatelji. Ali iznad ljudske prirode i osećanja postavljena je partijska priroda, koja prema zahtevima Komunističke partije, nadmašuje ljudsku prirodu. Na taj način ljudska priroda postaje relativna i promenljiva, dok partijska priroda postaje apsolutna, izvan svake sumnje i izazova.

Za vreme kulturne revolucije, vrlo često se događalo da su očevi i sinovi mučili jedni druge, supruzi i supruge su se borili jedno protiv drugih, majke i kćerke su cinkarile jedna drugu, a studenti i profesori su tretirali jedni druge kao neprijatelje. Priroda Partije je u ovim slučajevima motivisala konflikte i mržnju. Za vreme ranog perioda vladavine KPK, neki članovi KPK na visokim

položajima su bili bespomoćni kada su članovi njihove porodice označavani klasnim neprijateljima. I to je opet bilo prouzrokovano prirodom partije.

Moć prirode partije nad individuum je rezultat dugotrajnog procesa indoktrinacije KPK. Ovaj trening počinje u predškolskim ustanovama i vrtićima, gde se nagrađuju odgovori u skladu s partijskim mišljenjem, odgovori koji nisu u skladu sa zdravim razumom, ili dečjom ljudskom prirodom. Učenici dobijaju političko obrazovanje u osnovnoj školi, srednjoj školi, pa sve do univerziteta, i uče slediti standardne odgovore koji su u skladu sa partijskim principima. U protivnom, nije im dozvoljeno da polože ispit i diplomiraju.

Član partije mora ostati u skladu s partijskom linijom kada govori u javnosti, bez obzira kako se privatno osećao. Organizaciona struktura KPK je džinovska piramida, pri čemu je centralna moć na vrhu i kontroliše čitavu hijerarhiju. Ova jedinstvena struktura je jedna od najvažnijih osobina režima KPK, ona omogućava stvaranje apsolutne saglasnosti.

Danas se KPK degenerisala u politički entitet, koji se bori za očuvanje ličnog interesa. Ona više ne teži ni jednom od uzvišenih ciljeva komunizma. Ipak, ostaje organizaciona struktura komunizma i njen zahtev za bezuslovnom saglasnošću se nije promenio. Ova partija, postavljajući sebe iznad čovečanstva i ljudske prirode, eliminiše bilo koju organizaciju ili osobu za koju smatra da škodi ili bi mogla škoditi njenoj moći, bilo da se radi o običnim građanima ili visokim partijskim funkcionerima.

5. Avet zla se suprotstavlja prirodi i ljudskoj prirodi

Sve pod nebeskim svodom prolazi kroz životni ciklus rađanja, sazrevanja, propadanja i smrti.

Za razliku od komunističkih režima, ne-komunistička društva, čak i ona koja pate pod krutom totalitarnom vlasti i diktaturom, često dozvoljavaju neki stepen samo-organizacije i samo-odlučivanja. Drevnim kineskim društvom upravljalo se, u stvari, putem dvojne strukture. U seoskim regionima, klanovi su bili centri nezavisne socijalne organizacije, dok su gradske oblasti bile organizovane oko esnafa (udruženja zanatlija ili trgovaca). Hijerarhija vlasti nije se prostirala ispod nivoa okruga.

Nacistički režim, verovatno najokrutniji diktatorski režim, za razliku od Komunističke partije, još uvek je dozvoljavao pravo na privatnu svojinu. Komunistički režimi su izbrisali svaku formu socijalne organizacije nezavisne od Partije, zamenjujući ih visoko-centralizovanim hijerarhijskim strukturama.

Ako se socijalne strukture, koje dozvoljavaju samo-odlučivanje pojedinaca ili grupa, pojavljuju prirodnim putem, onda je komunistički režim u svojoj suštini protiv prirode.

Komunistička partija ne smatra univerzalne standarde ljudskom prirodom. Koncepti dobra i zla, kao i svi zakoni i pravila, proizvoljno su manipulisani. Komunisti ne dozvoljavaju ubistvo, osim onih koji su od strane Komunističke

partije svrstani u neprijatelje. Treba poštovati roditelje, osim onih roditelja, koji su smatrani klasnim neprijateljima. Blagost, ispravnost, pristojnost, mudrost i vjernost se smatraju dobrim, ali nisu primenjivi kada Partija nije voljna ili ne želi uzeti u obzir ove tradicionalne vrednosti. Komunistička partija potpuno ruši univerzalne standarde ljudske prirode i izgrađuje se na principima koji se suprotstavljaju ljudskoj prirodi.

Ne-komunistička društva generalno uzimaju u obzir ljudski dualitet između dobra i zla, i oslanjaju se na čvrste socijalne ugovore da bi očuvali ravnotežu u društvu. Međutim, u komunističkim društvima, pravi koncept ljudske prirode se poriče, a ni dobro ni zlo nisu priznati. Eliminisanje koncepta dobra i zla, prema Marksu, služi da se potpuno sruši nadgradnja starog društva.

Komunistička partija ne veruje u Boga, niti čak poštuje fizičku prirodu. "Bori se protiv neba, bori se protiv zemlje, bori se protiv ljudskih bića – u tome leži beskrajna radost." Ovo je bio moto KPK za vreme Kulturne revolucije. Ogromne patnje su nanete kineskom narodu i zemlji.

Kinezi tradicionalno veruju u jedinstvo neba i ljudskih bića. Lao Ce je u *Tao Te Ding* rekao sledeće: "Ljudi slede zemlju, zemlja sledi nebo, nebo sledi Tao, a Tao sledi ono što je prirodno." [7] Ljudska bića i priroda egzistiraju u univerzumu u harmoničnom međusobnom odnosu.

Komunistička partija je jedna vrsta bića. Međutim, ona je protiv prirode, neba, zemlje i protiv ljudskih bića. Ona je avet zla, koja je protiv univerzuma.

6. Neke osobine opsednutosti zlom

Organi Komunističke partije sami nikad ne učestvuju u proizvodnim ili kreativnim aktivnostima. Jednom kada se dočepaju moći, oni se prikače za ljude, kontrolišući i manipulišući ih. Iz straha od gubitka kontrole proširuju svoju moć sve do najosnovnijih jedinica društva. Oni monopolišu sredstva za proizvodnju i cede bogatstvo iz društva.

U Kini se KPK proširila svugde i kontroliše sve, ali niko nikada nije video knjigovodstvo KPK, samo knjigovodstvo države, lokalnih uprava i preduzeća. Od centralne vlade do seoskih komiteta, opštinski funkcioneri su uvek niže rangirani od komunističkog kadra, tako da lokalne uprave moraju slediti instrukcije komiteta Komunističke partije na istom nivou. Troškovi partije se pokrivaju od strane opštinskih jedinica i vode se u opštinskom sistemu.

Organizacija Komunističke partije Kine se, kao ogromna zla zaposedajuća avet, kači za svaku jedinicu i ćeliju kineskog društva, tako snažno kao kad senka prati neki predmet. Ona svojim istančanim sredstvima krvopije duboko prodiire u svaki kapilar i ćeliju društva i na taj način kontroliše i manipuliše društvom.

Ova jedinstvena struktura zle opsesivnosti je u ljudskoj istoriji u prošlosti, delimično ili privremeno. Nikad nije dejstvovala tako dugo i tako kompletno kontrolisala društvo kao pod vladavinom Komunističke partije.

Iz tog razloga, kineski seljaci žive u siromaštvu i obavljaju teške poslove. Oni ne samo da moraju izdržavati tradicionalne opštinske funkcionere, nego takođe i još toliko ili čak i više komunističkih kadrova.

Iz tog razloga je veliki broj kineskih radnika izgubio posao. Svugde prisutna posesivna KPK je dugi niz godina izvlačila sredstva iz njihovih fabrika.

Iz tog razloga je kineskim intelektualcima tako teško da steknu intelektualnu slobodu. Pored njihovih upravnika, postoje senke KPK koje su svugde prisutne i ne čine ništa drugo osim što nadgledaju ljude.

Opsedajuća avet mora apsolutno da kontroliše misli opsednutih da bi mogla cediti energiju za preživljavanje.

Prema modernim političkim naukama, moć dolazi iz tri glavna izvora: sile, bogatstva i znanja. Komunistička partija se nikad nije ustručavala koristiti monopolističku kontrolu i silu da bi pljačkala ljude. Još važnije, ona je oduzela ljudima slobodu govora i štampe. Silovala je ljudski duh i volju, kako bi održala svoju apsolutnu kontrolu moći. Sa ovog gledišta, zla opsesivnost KPK tako jako kontroliše društvo, da se teško može uporediti sa bilo kojim drugim režimom u svetu.

7. Preispitati se i osloboditi se od opsednutosti KPK

U Manifestu Komunističke partije, prvom programskom dokumentu komunističke partije, Marks je 1848. objavio: "Avet kruži Europom – avet komunizma." [8] Više od jednog veka kasnije, komunizam je više od aveti, koja progoni. On poseduje konkretno, materijalno telo. Proširio se širom sveta kao epidemija, ubio desetine miliona života i oduzeo imovinu i slobodu misli stotinama miliona ljudi.

Osnovni princip Komunističke partije je da oduzme svu privatnu svojinu, kao i da eliminiše "eksploatatorsku klasu". Privatna svojina je osnova svih socijalnih prava i često nosi nacionalnu kulturu. Ljudi kojima je oduzeta privatna svojina, takođe gube i slobodu misli i duha. Oni dalje mogu izgubiti slobodu za ostvarivanjem socijalnih i političkih prava.

Suočavajući se sa krizom opstanka, KPK je bila prinuđena da reformiše kinesku ekonomiju 1980-tih godina. Neka od prava na privatnu svojinu vraćena su ljudima. To je proizvelo rupu u masivnoj mašineriji precizne kontrole KPK. Rupa je porasla jer članovi KPK nastoje da gomilaju privatno bogatstvo.

KPK, opsedajuća avet, podržana silom, prevarama i čestom promenom svoje pojave i statusa, sada je pokazala znakove propadanja, nervozna i na najmanju smetnju. Ona pokušava da preživi gomilajući još više bogatstva i pooštravajući kontrolu, ali ove akcije samo pojačavaju krizu.

Današnja Kina izgleda napredna, ali socijalni konflikti su porasli na dosad neviđen nivo. Koristeći se političkim intrigama iz prošlosti, KPK bi mogla

pokušati neku vrstu povlačenja i rehabilitovati studentski demokratski pokret sa Trga Tjenanmen ili Falun Gong pokret, ili ponovo načiniti neku drugu grupu svojim izabranim neprijateljem, na taj način nastavljajući da koristi moć terora.

Suočavajući se sa izazovima u proteklih više od stotinu godina, kineska nacija je reagovala uvozom oružja, reformisanjem svojih sistema i insceniranjem ekstremnih i nasilnih revolucija. Milioni ljudi su izgubili život i većina kineske tradicionalne kulture je odbačena. Izgleda da su ove reakcije bile neuspešne. Kada su nemiri i strah obuzeli kineski narod, KPK je iskoristila priliku da se pojavi na sceni i od tada kontroliše ovu drevnu naciju.

U budućim izazovima, kineski narod će neminovno opet morati izabrati. Bez obzira kako se odluče, svaki kineski građanin mora razumeti da će svako polaganje nade u KPK samo pogoršati štetu nanešenu kineskoj naciji i ubrizgati novu energiju u ovu zlu opsedajuću KPK.

Kinezi se moraju odreći svih iluzija, temeljno se preispitati bez uticaja mržnje, pohlepe i žudnje. Tek tada se kineski narod može osloboditi košmarne kontrole posesivnog duha KPK iz zadnjih više od 50 godina. U ime slobode nacije, možemo ponovo uspostaviti kinesku civilizaciju, koja se temelji na poštovanje prema ljudskoj prirodi i Blagosti prema svima.

Napomene:

[1] "Reforma Stotinu Dana" je bila reforma od 103 dana od 11. juna do 21. septembra 1898. godine. Guangxu, car Qing Dinastije (1875-1908), naredio je seriju reformi koje su imale za cilj da naprave sveobuhvatne socijalne i institucionalne promene. Otpor prema reformi je bio veoma jak među konzervativnom vladajućom elitom. Uz podršku ultrakonzervativaca i sa prećutnom podrškom od strane političkog oportuniste Yuan Shikai, carska udovica Cixi organizirala je puč 21. septembra 1898. godine i time primorala na povlačenje mladog i prema reformama nastrojenog Guangxu. Cixi je preuzela vladavinu kao regent. "Reforma Stotinu Dana" se završila sa poništenjem novih uredba i pogubljenjem šest glavnih zagovornika ove reforme.

[2] Xinhai Revolucija (poznata i kao Hsinhai Revolucija), nazvana po kineskoj godini Xinhai (1911.), je rušenje kineske vladajuće Qing Dinastije i uspostavljanje Republike Kine (od 10. oktobra 1911. do 12. februara 1912.).

[3] Pokret "Četvrti Maj" koji je počeo 4. maja 1919.godine, bio je prvi masovni pokret u modernoj kineskoj istoriji.

[4] Izvor: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>

[5] Pismo Mao Cetunga njegovoj supruzi Jiang Qing (1966.)

[6] Izvor: www.debates.org/pages/trans2004a.html

[7] Tao Te Ćing, poglavlje 25

[8] Izvor: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>